

Nr 49.

Av herr **Hansson** i Skediga **m. fl.**, *angående införande av daglig postgång på landsbygden.*

Genom kommunikationernas utveckling mot allt större hastigheter kan nu för tiden posten befordras långt snabbare än för blott några decennier sedan. Det finnes ingen anledning att anmärka på det sätt, varmed posten befordras från postanstalt till postanstalt, det sker med fullt tillfredsställande snabbhet. Ej heller förekommer någon längre tidsutdräkt, innan försändelsen når mottagaren från postkontoret, när det gäller städerna. Landsbygdens förhållanden äro i detta avseende avsevärt sämre, för att inte säga uruselt ordnade. Förutom det att landsbygdsbefolkningen i stor utsträckning själv måste hämta sin post på postkontoret, som ofta ligger på flera kilometers avstånd, är denna öppen endast ett par timmar om dagen, vanligen en timme på förmiddagen och en timme på eftermiddagen. Det är givet att det icke alltid är möjligt att passa just de tiderna, utan ett besök på poststationen innebär oftast en längre väntan eller också får man vända åter med oförrättat ärende, därför att den var stängd.

Landsbygdens befolkning intar således en vida ogynnsammare ställning än städernas folk, som får sin post hemburen i de större städerna till och med två gånger om dagen. När postgången är så väl ordnad beträffande städerna, förefaller det anmärkningsvärt, att densamma för landsbygdens del icke ordnats på ett bättre sätt. Det är icke utan anledning man tycker sig spåra en viss obenägenhet från de styrandes sida att på allvar försöka få till stånd bättre förhållanden med avseende på landsbygdens postgång. De otaliga uppvaktningar, som i denna fråga gjorts inför myndigheterna, ha alla varit lika resultatlösa; detta långt innan det nuvarande kriget kom.

Det kan icke förnekas att en ordnad postgång på landsbygden erbjuder vissa svårigheter, framför allt av ekonomisk art. Men denna fråga kan dock icke ses enbart ur ekonomiska synpunkter, utan sociala och rättvisesynpunkter måste tillmätas lika stor vikt. En lösning kan åvägabringas efter flera linjer, om man väl fattat ett principiellt beslut om daglig postgång. I dagens läge med de inskränkningar i biltrafiken, som måst företagas på

grund av brist på såväl drivmedel som gummi, kan en utökning av postbillinjerna icke ifrågasättas. Däremot skulle mjölkbilarna, som i ett finfördelat nät förekomma över nästan hela landet och beröra de allra flesta gårdarna, kunna åtaga sig även postgången. Som bekant handhavas mjölktransporterna av privata bilägare och chaufförer, som säkerligen icke skulle hava något emot att efter överenskommelse med postverket ombesörja postgången. Detta skulle betyda att den utgående posten i viss utsträckning måste koncentreras till postkontor på mejerierterna, vilket dock bör kunna organiseras utan större svårigheter. Å andra sidan erbjuder en dylik lösning många fördelar framför allt ur ekonomiska men också ur trafikekonomiska synpunkter.

Om en lösning efter dessa linjer icke är möjlig, måste utbäringen av posten ske med hjälp av lantbrevbärare. Några svårigheter att skaffa personer, som äro villiga att åtaga sig en dylik syssla, föreligga knappast. Om kostnaderna bli för stora, kan man tänka sig att en av de två utbäringsturerna i städerna indrages. Härigenom skulle en utgiftsminskning uppstå, som säkerligen skulle uppväga de ökade kostnaderna för lantbrevbäringen.

Med stöd av vad som ovan anförts hemställes,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte begära att daglig postgång införes också på landsbygden under beaktande av de skäl som i motionen angivits.

Stockholm den 15 januari 1944.

K. E. Hansson,
Skediga.

Aron Gustafsson
i Lekåsa.

Sven Andersson
i Vigelsbo.

Per Persson,
Norrby.

J. V. Pettersson
i Norregård.